

[Langsted]

sulter. Noget meget væsentligt i den forbindelse er det naturligvis, at vi giver hjælp til selvhjælp, og når jeg siger hjælp til selvhjælp, mener jeg ikke hjælp til vores egen selvhjælp, men hjælp til deres selvhjælp, nemlig at de selv skal kunne komme til at producere de levnedsmidler, de har behov for. Det er det, der er det væsentligste i vore linjer.

I den forbindelse vil jeg også rejse et andet spørgsmål, som vi har behandlet i udenrigsudvalget, og hvorpå vi foreløbig som følge af de retningslinjer, der er givet for Danidas arbejde, har fået afvisende svar, nemlig dette, at der skal være mulighed for også ikke alene som gavehjælp, men også som almindelige lån og bistandshjælp at levere f. eks. insektbekæmpelsesmidler og ukrudtsbekæmpelsesmidler fra danske virksomheder, som arbejder i konkurrence med udenlandske virksomheder, til u-landene, for ganske vist kan man sige, det ikke er en direkte form for kapitalhjælp, men insektbekæmpelsesmidler o. lign. er faktisk en indirekte form for kapitalhjælp til et landbrugsland i udvikling.

Hvad jeg også vil nævne, er, at det i mange tilfælde er små midler, der skal til. Vi så f. eks. i Kenya, som ministeren også nævnede i sin tale, at der er vejprojekter, som gør, at landbrugernes område kan åbnes, således at de kan gå fra et rent subsistenssamfund til, at de kan afsætte deres produkter på de store markeder, set ud fra deres forhold, altså at de går fra subsistenssamfundet til pengesamfundet og på den måde med forholdsvis ringe midler fra udlandet kommer til en helt ny orden i deres egen økonomi.

Det var beklageligt, at vi ikke havde en repræsentant fra fremskridtspartiet med på rejsen til Afrika. Jeg tror, at mange af de synspunkter, som fremskridtspartiet har, ville de have fået helt ændret, hvis de havde haft mulighed for at deltage i rejsen, men det afskar de sig jo selv fra. De kunne have lært mere af, hvad der virkelig foregår i u-landene, hvilket, jeg vil godt sige fremragende og for manges vedkommende uegennyttigt arbejde Danidas eksperter og udsendinge i øvrigt udfører. Der er ikke tale om, at vi, som der står i begrundelsen for forespørgslen, skal låne penge for at give til andre. Vi har en forpligtelse til det, og hvilken som helst fremskridtsmand har da en kassekredit,

han låner af, og hvoraf han måske endda giver til humanitær hjælp efter de principper, man skal følge efter fremskridtspartiets mening.

Som sagt, vi var aldrig blandt dem, der udnyttede andre nationer, men vi er med til at hjælpe, hvor vi føler vi har en forpligtelse til at føre andre nationer frem til en bedre levestandard, til et bedre samkvem med os andre.

Vores egen indsats er kun ringe set med global målestok, men dér, hvor vi kan samarbejde med de enkelte mindre nationer i Afrika og Asien, vil vi ud fra vores egne humanitære synspunkter, som er karakteristiske for de danske og nordiske forhold, kunne yde vort til, at der også politisk vil blive bedre forhold ikke alene i vor egen verden, men også i den tredje verden.

Bjørn Poulsen (SF):

En forespørgselsdebat om u-landshjælp kan jo være rejst af mange forskellige grunde, alt efter hvem der rejser debatten. Den debat, vi har her i dag, er rejst af fremskridtspartiet, og derfor er udgangspunktet meget forskelligt fra de synspunkter, SF repræsenterer; og de synspunkter, som henholdsvis fremskridtspartiet og SF står for, vil aldrig i en sag som denne kunne mødes.

Hvad er det så, vi skal debattere i dag? Er det bare Danmarks u-landshjælp, det drejer sig om, eller er man villig til at gå ind i den debat, som modparten, dvs. u-landene, igennem FN har rejst, nemlig spørgsmålet om en ny økonomisk verdensorden?

Naturligvis kan en debat om Danmarks u-landshjælp lade sig gøre, hvis man er meget nationalt snæversynet og kun tænker i kroner og øre på, hvor meget det koster Danmark at være så generøs med bistanden, som nogle synes vi er. Men skal man virkelig gå ind i problemstillingerne – og det mener vi fra SF man skal – må u-landenes krav tages med. Så skal det efter SFs mening meget rimelige krav, som u-landene – og her tænker jeg især på de 77 lande, som efterhånden er blevet over 100 – stiller: kravet og ønsket om en ny økonomisk verdensorden, bringes ind i billedet. Det skylder vi anstændigvis de lande, som også vi har været med til at udnytte på det groveste, uanset om vi vil være ved det eller ej. Selv den mest for-